

השערוריה הקטנה בלונדון

היתה תחילתו של משבר

גדול בהקת בת-שבע

להקת מחול הנחמכת בכספי הציבור, רצוי לה שתעורר הדים בהישגיה האמנוניים. אך להקת בת-שבע הצליחה לעורר הדים דווקא מפני שלא שילמה את חשבון בית-המלון, שבו שהתה בעת היותה בלונדון לפני כמה חודשים. השערוריה ה-קטנה כביכול, עוררה סערה ציבורית ש-הדהדה הגיעו אף לכנסת.

עוד ועוד אנשים גילו סקרנות למה ש-באמת התרחש מאחורי הקלעים של להקה זו, שבעבר היתה פאר המחול הישראלי, וכיום, על פי ביקורות שמתפרסמות בעיתונים, היא הולכת מדחי אל דחי.

אל תוך השערוריה נקלעו אף שמותיהם של אנשי ציבור, מי באמת היה אשם באי-התשלום בבית-המלון? מונחה ועדה חקירה שתענה על שאלה נוקבת זו.

אך לפני שהועדה התכנסה, קיבל עוזר המנהל-הכללי של הלהקה דאג, דויד ברקן, מיכתב פיטורין מיושבראש הוועדה, מנהל מוסד ירושלים, יורם רווין. במיכתב נא-מר לו שהוא מפורט, מפני שהוא בעצם האחראי על מה שהתרחש בלונדון.

אילו היה ברקן בן ה-31 יוצא בשקט מהתמונה, יתכן שחברת-הכנסת אורה נמיר לא היתה מגישה שאילתה בכנסת לשר החינוך והתרבות, זבולון המר, על המתרחש בלהקה. אך ברקן סרב להגיב בשתיקה על פיטוריו, מה גם שלא היה לו כל חלק בשערוריה זו. לא היתה לו זכות חתימה על צ'קים והוא אפילו לא שמע שהלהקה עזבה את המלון מבלי לשלם.

מייד עם תום הסיוור הלונדוני התפרו הרקדנים ויצאו לחופשותיהם וברקן עצמו יצא לפאריס. רק כאשר קיבל שיחת טלפון מהארץ, שבה נישאל מדוע עזבה הלהקה את לונדון כפי שעזבה, התברר לו מה בעצם קרה. דויד הגיש נגד יורם רווין תביעה מישפטית על הוצאת דיבה. נמיר דרשה בכנסת לבטל את פיטוריו עד אשר תמצא ועדת החקירה את האשם במעשה, והעיתות נות חגגה בידעות ובשמעות.

רווין התנצל. באותה עת, כאשר בכלי-



מפוטרי ברקן

זכה בהתנצלות

התיקשות עסקו בבידעות על להקה זו. החליט המנהל-הכללי שלה או, אד בלקר, שזה הזמן בשבילו לצאת מהארץ. הוא הודיע שהוא נוסע לכמה ימים ומאו לא חזר. הסתבר שמכר את מכוניתו ואת דירתו בארץ והיטל כאן את כל ענייניו. או הוציאה ועדת החקירה את מסקנותיה לאור, והודיעה קבל עם ועדה שהאשם באי-התשלום בבית-המלון בלונדון הוא אד בלקר.

יורם רווין עדיין היה מוכן ללכת ל-מישפט-הדיבה שהגיש נגדו ברקן, וסרב להתנצל בפניו על הפיטורין ועל ההאשמות נגדו.

ברקן, יליד בולגריה שהגיע ארצה בגיל 3, לא הצליח להשיג עבודה בארץ אחרי המאורע וחזר לפאריס, שם קיבל עבודה (המשך בעמוד 64)

על הגבול הדק שבין עוולות אזרחיות ועוולות פליליות...

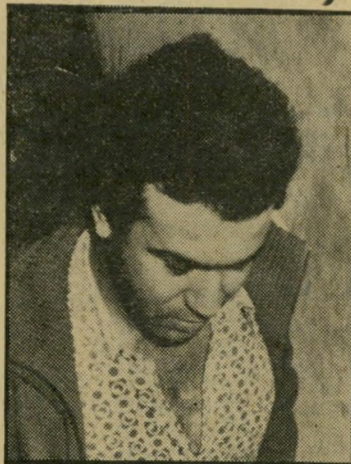
מה שביטוח -

אינו ביטוח!

הגישו דרישות-תשלום, בצ'קים דחויים הינה חריגה בהחלט בעולם הביטוח, והרי ליקה אצל העוסקים בענף אור אדום.

יש להוסיף שמכיוון שמרבית מבטחי החברה הם ערבים, שאינם מודעים לזכויותיהם (לפחות כפי שמבטחים יהודים מודעים לזכויותיהם). לא נתקלה התופעה של תשלום בצ'קים דחויים בהתנגדות קשה או בתלונה למפקח על הביטוח. יחד עם זאת, הסוכנים של המבטחים התלוננו קשות בפנינו, ובוודאי הפיצו ידיעות אלה מכל מקום, אותם סוכנים הביעו את חששותיהם לגבי מצב החברה לפני מר יצחק רכס, וגם לפני פקיד החברה.

נראה שמר רכס מודע למצבה של החברה, והוא היה זקוק ל"אליבי", במיקרה שהחברה תיתקל בקושיים. ומה לו "אלי-



מוכני-ביטוח מסראווה

לפחות ראשית ראייה...

ביי טוב יותר מאשר "בגידה", כביכול, מבית?

(3) לא נאמר בכתבתכם כיצד נודע למר רכס כי מבטחים שונים נדחו על-ידי עובדיו. אותם עובדים לא עסקו כלל במ-בוטחים "ישירים", אלא רק בסוכנים, ולכן אין כל שחר באמור בכתבה, כאילו אנחנו דחינו "מבטחים שונים".

(4) אנו אמנם התכוונו לייסד סוכנות ביטוח, אולם סוכנות זאת טרם התאגדה, והפעולות להקמתה, לרבות שכירת משרד ותחילת קשרי-עבודה עם חברת-ביטוח אחרת, כחתמים שלה, נעשו רק אחרי פיטורינו.

כן לא שידלנו אף מבטח אחד שלא לעבוד עם חברת ישראל, והאמת היא שאף הוצאנו ביטוחים בישראל עד למועד הפיטורין. בין היתר, אף ביטחנו את עצמנו, וביצענו ביטוחים עבור קרובינו בחברת ישראל, בסמוך למועד הפיטורין.

הדוגמה היחידה שמביאה הכתבה למע-שה של שיכנוע סוכני-ביטוח שלא לבטח בחברת ישראל, על-מנת שיעביר את הבי-טוח לסוכנות שלנו, היא פרשת המיכתב למר ברברה אמנטס, בעניין ביטוח 80 מוניות בעכו.

מר עדי דניאל לא סירב לקבל את הבי-טוח עבור ישראל, והראיות לכך מצויות בידו. ברור שבשלב זה, כאשר טרם ברור אם יוגש כתב-אישום, אין באפשרותנו לפרט ראיות לעניין זה, או לכל עניין אחר.

אם מתכוון המתלונן להוכיח, באמצעות המיכתב שפורסם בכתבה, כי אומגה פעלה בעת שעבדנו אצל המתלונן, הרי הוא מתייחס בוודאי לתאריך המיכתב. אם ית-

בשבוע שעבר פירסם "העולם הזה" (2168) כתבה על "שוד הביטוח הגדול", שבו הוצגה גישת המיטרה ובעל חברת "ישראל".

בהתאם לכללי ההגנות, הציע "העולם הזה" גם לצד השני - החשודים שנעצרו על-ידי המי-טרה וששחררו בערובה - לגלות את עמדתם מעל עמודי השבועון.

הדברים נכתבו על-ידי עותמן בראנסי, עומר מסראווה ועדי דניאל.

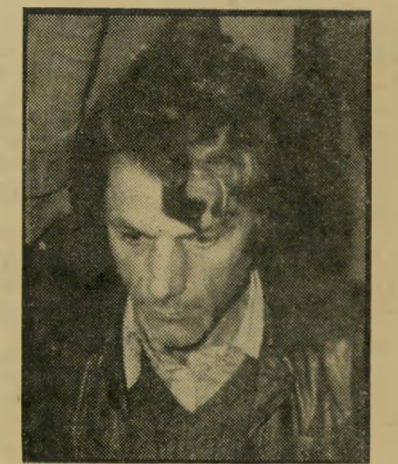
ההתייחסות של העולם הזה לגירסת ה-מתלונן יצרה מגמתיות וחד-צדדיות, ובמ-קום כתבה מאוונת חטא העולם הזה בכתבה ששירתה, למעשה, את כל מטרותיו של המתלונן.

מן המפורסמות הוא, שעסקי-הביטוח מבוססים בעיקר על מוניטין, ופגיעה בשם הטוב של מי שהוכרו בכתבה, דייה כדי לפגוע בעתידם, וזאת בטרם הוגש כתב-אישום.

להלן תגובתנו לכתבה:

(1) חברת ישראל נוסדה בשנת 1976, ולא בשנת 1973, כפי שצויין בכתבה.

(2) השמועות בדבר מצבה הכספי של חברת ישראל הגיעו גם לאוזנינו, אולם



מוכני-ביטוח בראנסי

המיטרה חייבת להביא -

המקור לאותן ידיעות, שפגעו במוניטין של החברה, לא היה בעובדיה. יש להבין שעולמי-הביטוח הוא עולם סגור, שכל המעורבים בו מעוניינים לדעת כמה שיותר על מתחריהם, ומטבע הדברים שכל ידיעה על מצב כספי קשה של חברת-ביטוח או סוכנות-ביטוח עושה לה כנפיים במחיריה רבה.

הסיבות העיקריות לשמועות הללו הן אלה:

ישראל נהגה לעכב תשלומי-פיצויים ל-מבטחים לזמן רב, מקובל שחברות-ביטוח משלמות למבטחים את סכומי-הפיצויים כחודש אחרי קבלת דו"ח השמאי. ישראל נהגה לעכב בדיה את התשלום למשך כשלושה חודשים מיום קבלת דו"ח השמאי. בשנה האחרונה החלה ישראל לשלם פיצויים למבטחיה (אחרי העיכוב של כ-שלושה חודשים) בצ'קים דחויים לשבועיים עד חודש נוספים.

תופעה זאת של תשלום למבטחים, ש-